

Θά ελθῃ κι' ἀντιπρόσωπος 'στους γάμους ἰδικός μου...
ὁ τῶν Ἰνδῶν Μαχαραγιάς καὶ κύριος τοῦ κόσμου.

Κι' ἐγὼ τοὺς γάμους ἐρχομαι μ' ἀγρίους ἀσπρομαύρους...
ὁ μέγας Μπούφαλος ὁ Μπίλ, ὅπου δαμάζει ταύρους.

'Αφίω πιὰ τὸν Γολγοθὰ καὶ φθάνω ἐν τοῖς πρώτοις...
ὁ ἅγιος Μεθόδιος, τῆς Σύρου ὁ Δεσπότης.

'Αν καὶ ὁ γάμος τῆς Αὐλῆς ἀπάδει πρὸς τοὺς νόμους
καὶ τὴν ἁγίαν Σύνοδον τὴν ἐν Λαοδικείᾳ,
εἰς τὰς Ἀθήνας ἐρχομαι μὲ τὸν σταυρὸν 'στους ὄμους,
νὰ μὴ σκεφθῇ τὸ πονηρὸν τοῦ κόσμου ἢ κακία.
Κι' ἐγὼ τοὺς γάμους εὐλόγω μετὰ τῶν ἐπιλοιπῶν...
ὁ τῆς Κορίνθου ἅγιος, ὁ ἄνθρωπος τῶν τύπων.

Κι' ἐμεῖς 'στους γάμους φθάνομεν μ' ὀλίγους μαστρα-
τῶν νέων Ἰσραηλιτῶν Ραββίνοι καὶ παππάδες. [πάδες...

Με τὰς εὐχὰς μας φθάνομεν καὶ δώστε μας κρεβάτι...
πνήνητα δεῦρ' Ἠγουμένοι θρεμμένοι καὶ βαρβάτοι.

Τοὺς γάμους θὰ τιμῶμεν μετὰ χαρὰς μεγάλης,
ὀγκώδη εὐχολόγια κρατοῦσαι ὑπὸ μάλῃς,
καὶ νὰ οικονομήσετε κι' ἐμὰς τῆς χαρμοῖραις...
ἐξήγητα Ἠγουμένισσαις ἀνύπανδραις καὶ στείραις.

Φοβοῦμενοι τὰς σοβρὰς τῶν γάμων συνεπείας,
ἀν κι' εἶν' εὐπροσωπότατος καθ' ὅλα ὁ ἀνὴρ,
καὶ χάριν τῆς πολιτικῆς καὶ χάριν εὐπρεπείας
'στὰς γαμηλίους φορτὰς δὲν θάλλῃ ὁ Μουνίρ.

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτους,
ὁ καθένος νέτος σκέτος.**

Φ.—'Ἐξωρατοῦ, Περικλῆ, μετὰ σπουδῆς μεγάλης...
μὴ φαίνεσαι παληάνθρωπος, μὴ φαίνεσαι χαμηλῆς.
'Ἐξωρατοῦ, Περικλῆ, καὶ κάμε χέρι χέρι,
λούστραρε τὰ παπούτσια σου, κουρέψου 'στὸν μπαρ-
καθάρισε τὸ σῶμά σου σὲ μάνικη καὶ μαστίλα, μπερῆ,
μὰ κάμε καὶ μ' ἀρώματα λουτρά εἰς τὴν Ἑστέλλα.

Π.—Καθ' ὅλα θὰ ἐτοιμασθῶ κι' εἰς ὅλα θὰ σ' ἀκούσω.
Φ.—'Ἐξωρατοῦ, Περικλῆ, καὶ ρίξε το 'στὸ λούσο.

'Ἐντὸς μικροῦ ἢ χρυσαυγῆ τῶν γάμων ἀντέλλει,
μὰς ἐρχεται ὁ Κάτζερ καὶ πάντες οἱ ἐν τέλει,
πολλοὶ Ἀρμενιάκοποι, Μορμόνοι, Μανδάρηνοι,
'Ἰσραηλιταὶ πάμπολλοι, Χαλδαῖοι καὶ Ραββίνοι,
κι' ἔξωραζέται παντοῦ ὁ κόσμος τῆς Ἑλλάδος,
καὶ τοῦτο τὸ πτολίεθρον, τὸ Ἄστν τῆς Παλλάδος,
ἐνδέεται τὴν παλαιὰν τῆς δόξης του στολὴν
κι' ἔλθν τὴν Δύσιν συγκαλεῖ καὶ τὴν Ἀνατολήν.

Π.—Ἐοὶ τὰ Παναθήνια! Ἰ. Θεέ μου, τί ἀσέρι!

Φ.—Μὰ φθάνουν δίχως ἄλογα καὶ τόσοι Γρεναδιέροι,
τοῦ φίλου Αὐτοκράτορος τιμητικῆ φρουρά,
καὶ μὰς γυρεύουν ἄλογα βαρβάτα καὶ γερὰ,
καὶ τῶρα γίνεται κι' αὐτὰ μεγάλη φασαρία
κι' εὐρίσκεται ἀνάστατος καὶ ἡ καθβαλαρία,
καὶ ὅσοιο τοὺς φανῇ γερὸ τὸ πῆρνον νὰ παχύνῃ
καὶ οὕτω πῶς ἱππεύοιμεν πρὸς τὸ παρὼν νὰ γίνῃ,
γὶν νὰ μὴν πῇ ὁ Κάτζερ κι' οἱ ἄλλοι ταπεινὲς
πῶς τράψε τὰ χέρια ἐμεῖς οἱ τῶν Ἑλλήνων παῖδες.
Καὶ τὰ πτωχὰ μὰς ἄλογα, ποὺ εἶναι πεινασμένα,
χιλιμύτρον, βρι Περικλῆ, καὶ λῆνε ὁσένα:
'Καλὸς τὸν Αὐτοκράτορα μὲ ἔλο τὸ φροσάτο!
'εγὼ σένα τὸ στομάχι μας εὐρίσκεται γεμάτο.
'Δεσμεθὰ σου πῶ πολλὸ 'στὸν τόπο μας νὰ μείνῃ,
ὅτιτι καταντήσαμεν ἐκ τῆς μεγάλης παίγης.
'Ὅς εἶδος Ἀχαμνόντες τοῦ παλαιοῦ Δὼν - Κιχῶτου
καὶ ἐμεῖθα τὰ θύματα τοῦ καθένος ἱπποῦτος.
'Ἐξωρατοῦ, Περικλῆ, καὶ μὰς γελοῦν ἡ Μοίρα...
ἐκ τοῦ Λονδίνου ἔρθασαν καὶ οἱ ὀδοντροφῆρες,
κι' ἐκ τῆς μεγάλης μου χαρῆς κόντεται νὰ μοὶ φύρῃ...
'Ἐξωρατοῦ γρήγορα καὶ ὁ καιρὸς ἐπείγει.
'Ὁ Αὐτοκράτωρ ἔρθασε, δὲν ἔχομε καιρὸ,
ὁ Ἡσαίας ἄρχισε τοῦ ἄχμου τὸ χορὸ,
τοῦ θένου τὴν ἀνάστασιν ὁ οὐρανὸς κηρύττει...
Ἐ! εὐ, κυρία Φασουλῆ, σπουγγάρισε τὸ σπῆτι,
πλῆνε ἄμειωσε τῶν παιδιῶν κουρέλια καὶ πανάκια
καὶ ντύσε τὰ μοῦρελια μὰς ὡς εἶδος Δραγονάκιμα.
Γέλα, τρελλή... εὐρίσκεσαι καὶ πάλι 'στῆς χαρῆς σου,
ἐτοίμασε τὰ Βλαχίκα καὶ ὄλαις τῆς οὐραῖς σου,
στολισοῦ με βαρύτιμα βελουδά καὶ μεταξία,
ἀπλώσω σὰν βασίλισσα σὲ δίπρους καὶ ἀμαξίμα,
ἐμπρὸς κι' ὀπίσω κρέμασε πτερὰ τῆς Μογγολίας
καὶ ρίξου εἰς τὸν Τσαρβίτες καὶ τὸν τῆς Οὐαλίας.

'Ἐμπρὸς, κυρία Φασουλῆ, περαταὶ τὴν μουρμουρα,
μὰ ζύστρης κι' ἐκείνη μου τὴν ἔσημη γαιδοῦρα,
καὶ σέλα βάλε τῆς χρυσῆς, γκατί θὰ τὴν προσφέρει
εἰς τοῦ μεγάλου Κάτζερ κανένα Γρεναδιέρο.

'Ἐ! δουλοὶ μου, ζυπνήσετε, μὴ χάνετε τὴν ὄκα...
ἰδοῦ! οἱ ξένοι ἔρχονται καὶ τὰ θωρακοφόρα.
Κλονεῖται τὸ πτολίεθρον, πὰς λίθος καὶ πὰς βράχος,
ὁ Αὐτοκράτωρ ἐρχεται κι' ὁ πρεσβυτὸς ὁ Βλαχός.

'Ἐ! δουλοὶ μου, ζυπνήσετε, κι' ἀρχίσετε δουλεῖα,
τιναξέτε ὀργήγορα κουβέρτες καὶ χαλιὰ,
τοῦ τοῖχους ὄλου βρίζετε μὲ τῆς χαρῆς τὸ χρώμα,
ἄμειωσε ἔξωραξέστε τὸ ἔνα κι' ἄλλο στρώμα,
γαλιξέτε τὰ ὄπλα μου, τῆς πάλαις, τὰ κουμπούρια,
ἀπ' τὸ σκυλὸ μου βγάλετε ἄμειωσε τὰ τσιμπούρια,
ἀνάψτε ἠλεκτρικὰ, λυχνάρια καὶ καντόλια,
'στῆς λάμπαις ὄλαις βάλετε δεκαδίπλα φυτόλια,

δουλεύσατέ με, δούλοι μου, με θέρμην και με λάβαν
καθώς ποτέ ο Ίακώβ τόν θεόν του τόν Λάβαν.

Π.—Μ'έσπασιστε, βρέ μασκαρά, και τὸ μασλό μου χάνω...
δὲν ξέρω τι νὰ πρωτοπῶ και τι νὰ πρωτοκάνω.

Φ.—'Εξωραίσου, Περικλή, ἀς κάμωμεν θυσίας...

Π.—'Ελύσσαε, βρέ μασκαρά, με τὰς ἐτοιμασίας,
και τώρα ἔλα, Φασουλή, γιὰ νὰ σ' ἐξωραίσω...
ὄρε στηλιζέρι ἀπ' ἐμπρός, με ὄρε κι' ἀπ' ὀπίσω.

ΠΡΟΣ ΤΟ ΚΟΙΝΟΝ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα θὰ γίνῃ πάλι νίλα,
με ἄλλους λόγους ἤτοι θὰ βγάλω δύο φύλλα,
τὸ ἕνα τὴν Τετάρτη και τᾶλλο τὸ Σαββάτο
κι' ἡ ξεροκεφαλή μου θὰ γίνῃ ἄνω κάτω.
Πρὸς δὲ μετὰ τῶν γάμων τὰ περιστατικά
θὰ βγοῦν και ἄλλα δύο σὰν πανηγυρικά,
και ὄλ' αὐτὰ θὰ γίνουιν εἰς τοῦτον τὸν καιρὸν
και χάριν τῶν Νυμφίων και χάριν δεκαρῶν.

Τελετῶν Προγράμματα και πολλὰ πρεζάματα.

Κατὰ τὰς νέας ἐφορτὰς συμπέσης τῆς 'Ελλάδος
θὰ κλείσουιν Καταστήματα, Σχολεῖα και ταβέρναις,
θὰ ἔλθουιν ὄλ' αἱ μουσικαὶ 'σπὸ 'Αστὺ τῆς Παλλάδος
κι' ὀλίγαις φουαρμόνικαις και μερικαῖς λαντέρναις.

Πλὴ 'Ἐλλην πρέπει τάχιστα νὰ ἐξωραίσθῃ
και με τοὺς γάμους τοὺς κλεινοὺς νὰ ἐνθουσιασθῇ,
κι' ἀψίδαξ νὰ στολισωμεν, ἐξώσταξ, προκυμιάξ,
μουσχα με Γερμανικὰς κι' Ἑλληνικὰς σημαῖας.

Συμφώνως πρὸς τὴν τρέχουσαν ἐδῶ πολιτικὴν
ἀπαγορευόμεν ρητῶς σημαῖαν Γαλλικὴν,
κι' εἰς ὅποιο σπῆτι κρεμασθῇ μετὰ Γαλλικὴν παντιέρα
αὐτοστιγμιαὶ ὁ δίσκολος τοῦ πέριε τὸν πατέρη.

Χωρὶς κἀν δυσαρέσκαιαν παρεμικρὰν νὰ δείξῃ
πρέπει καθελὲ τὸ σπῆτι τοῦ 'στοῦς πρόσφυγας 'ἄνοιξῃ
κι' ὄλα του τὰ στρώματα και με τὰς ἀνδρομήδας,
ἐκείνος δὲ νὰ κοιμηθῇ ἐπάνω 'στὰς ἀψίδας.

Κατὰ καθήκον ὑψηλὸν πὰξ 'Ἐλλην πρέπει τώρα
νὰ σταίλῃ 'στὸν Διάδοχον και 'στὴν Σοφίαν δῶρα
ἀν εἶναι ὁμοξ ἔσπορος, ὡς τάχιστα ὄφραίει
ὀλίγ' ἀπ' ἐκποφόριε του πούλαχιστον νὰ σταίλῃ.

'Ο δὲ Μπουλίκης ὁ Σταυρὸς παρακαλεῖται πάλιν
νὰ κάμῃ μιαν θυρεὰν γενναίαν ὡς τὴν ἄλλην.

'Ανάγκη ἀπαραίτητος πὰξ ὀμιλῶν ἡ γράφωιν
τῶν Κομπανῶων τὰς σκιὰς νὰ σέρῃ ἐκ τῶν τάφων.

Πρὸς ἐνδείξειν περιφανοῦς εὐνοίας και τιμῆς
θὰ ἐμθῃ ἔλος ὁ στρατὸς ἐντὸς μακρὰς γραμμῆς,
και ὄσοι νόστηλεῖονται εἰς τὰ Νοσοκομεία
και δὲν θὰ μείνῃ ἀδρανῆς κορβὰ οὔτε μετὰ.

Πρὸς 'τούτοις θὰ παραταχθῶν και ὄλα τὰ μούλαρια,
πού μόλις τώρα ἐβένονται 'στὰ τέσσαρα ποδάρια,
κι' οἱ 'Αστυνόμοι ἐν στολῇ καθὸς και οἱ κλητῆρες
κι' ὁ Δήμαρχος τῶν 'Αθηνῶν και οἱ ὀδοστρωτῆρες.